

La frase del dia

“La sobirania és de tots i ningú no ens la prendrà”

María Dolores de Cospedal, MINISTRA DE DEFENSA

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

La felicitat no és mai perfecta

Entre els records de la infantesa solen prevaldre els que d'una manera o altra perviuen en el transcurs de les parts menys divertides de l'existència, modificats per descomptat, alguns convertits en la seva caricatura.

QUAN ÉREM NENS i retrobàvem els amics d'estiu de l'any passat hi havia una estona de desconcert i timidesa; el record de la confiança i la diversió de nou mesos enre topaven amb la presència d'un nen o una nena que havia crescut, potser més que tu, potser menys, que les faccions li havien canviat i tenia una actitud a l'expectativa semblant a la teva. La transició durava poc, perquè aviat quedava clar que més enllà de les quatre batalletes del curs passat érem els mateixos i allà mateix.

QUAN UN ES FA VELL AIXÒ ja no passa amb les persones perquè, suposo, les expectatives d'amistat i de canvi no són les mateixes; però passa amb els llocs: han fet obres on hi havia aquelles vistes i ara hi ha una paret, aquell racó que t'agradava ja no existeix, han tallat els arbres que caracteritzaven aquella imatge, han ampliat tal edifici i l'han pintat de color pastanaga.

CONTRÀRIAMENT, LES MOLÈSTIES i els despropòsits davant dels quals un pren paciència confiat en allò que diuen que no hi ha mal que cent anys duri mostren una empenyadora resistència a desaparèixer. Més per plaer que per esperit de sacrifici, aquest cronista practica el més barat dels esports, la natació, i potser quixotesca té l'humor de fer-ho al mar i a les platges lliures –vull dir a les no privades on has de pagar–. En visito dues de forma habitual: el Bogatell de Barcelona i la Platja d'Aro.

AL BOGATELL LES AUTORITATS han tingut l'impagable detall de posar les boies grogues que –en teoria– marquen el límit entre nedadors i embarcacions prou lluny per poder fer exercici lluny del mundanal

xivarri, i per allunyar llanxes i kamikazes windsurfistes –contra els quals no tinc res mentre no juguïn a fer-me la clenxa–. Però en canvi, a la sorra hi ha la versió salvatge del mercat de Calaf. Corrués de pakistanesos –o indis?, o nord-africans?, en desconeix el tret concret– venent, o més ben dit, anunciant amb grans esgarips la venda de cerveses, aigua, pareos i fins i tot sangries i mojitos preparats, qui sap en quines condicions higièniques, amb quins continguts. Entremig, dones xineses –o orientals en general– postulant-se com a massatgistes, qui sap també amb quina solvència, amb quins coneixements més enllà dels que puguem tenir un qualsevol. Passen baladrejant un darrere l'altre sense parar, sense que els cridi l'atenció cap autoritat, si més no fins on aquest cronista ha constatat. Vist l'èxit, dubto que s'hi guanyin la vida, cosa a la qual tothom té dret per descomptat, però

“El país té un problema amb les normes: les garanties per fer-les complir d'una banda; de l'altra, la falta de jurisprudència interpretativa

a quin cost social?

EM PREGUNTO com és que els propietaris de les terrasses del passeig toleren una competència pirata. Per a qui s'han fet els impostos? Encara ens estranya que la majoria de la població estigui fatalment convençuda que no tots som iguals davant la llei?

QUAN VAIG A LA PLATJA D'ARO, en canvi, la sorra és una meravella, no passa ningú bramant desesperat, trepitjant-te la tovallola i clamant: “Fresh beer! Cola! Ice!” En canvi, les boies són a tocar de la línia de la costa. A un li pot semblar més o menys ridícul i estúpid que quatre pets bufats s'agradin de passejar el canot com més arran de platja millor perquè els vegin els coneguts, però el cas va més enllà de la macabra exhibició de la primària cretinitat humana. A la Platja d'Aro no ha arribat la civilització; encara no saben que la proximitat de les llanxes a la costa, en aigües poc profundes, és criminal per a la posidònia, i que si no allunyen les boies de la vora no tan sols acabaran de destrossar amb emissions dièsel els ja prou atonyinats pulmons de la ciutadania i els empenyeran al càncer de pulmó, sinó que en molt poques dècades es quedaran sense platja.

QUI POGUÉS COMBINAR EL MAR del Bogatell amb la sorra de la Platja d'Aro! No hi ha lleis sobre tot això? Sí, i potser massa. El país té un problema amb les normes: les garanties per fer-les complir d'una banda; de l'altra, la falta de jurisprudència interpretativa. Quan la Comissió de Venècia –que fa uns mesos la majoria de la població no sabia que existís– diu que si es fa un referèndum a Catalunya ha de ser dins de la llei, està advertint la Generalitat que no el faci fora de la Constitució espanyola, o està exigint al govern espanyol que el faci possible dins de la legalitat vigent? Tirar l'aigua al propi molí no altera el curs general del riu. Per bé o per mal, la resposta, aviat.

De set en set

Anna Carreras

Cordó umbilical

Hi ha llibres sobre la pèrdua d'un parent que no valen un ral; melodrames escrits que sols busquen activar el lacrimal del lector o manipular-li la morbositat sense fer servir cap mena de garbell. Quan la desaparició és la d'un infant, la cosa es complica. Com a crítica literària, us destacaré tres títols i mig que saben literaturitzar el tema de la pèrdua d'un fill exprimint l'autobiografia, passant-la pel sedàs de l'art. Renunciant al sentimentalisme fàcil, hi ha el meu *Unes ales cap a on* (Acontravent, 2011). Allà vaig desaprendre tot el que creia saber, va morir la meua vanitat i vaig poder començar a escriure de veritat des de la veritat. Ho vaig fer en radical primera persona, sí, però el protagonista és el dolor de perdre un fill de només tres dies de vida. El segon és el debut literari de Bàrbara Julbe, *On em portin els ametllers* (Gregal, 2017), en què la periodista narra l'experiència de perdre el seu fill als cinc mesos de gestació. Ens obre el cor i el resultat és la sensació màxima d'amor i dolor. El tercer és *El nedador del mar secret* (Navona, 2017) de William Kotzwinkle, amb la genial traducció de Yannick Garcia, un petit volum que parla dels temes més grans: el naixement i la mort. Després de dir adeu al seu primer fill, l'autor es tanca a casa i escriu el llibre d'una tirada. La sensació de buit que impregna el text implica fer dir a les paraules el que el cor i l'òptica d'un pare no poden percebre. I, per acabar, com que us proposava tres llibres i mig, aquest mig és el capítol 32 de *Rayuela* del gran Cortázar, en què la Maga escriu una carta a Rocamadour, el seu bebè, que acaba de morir després d'una greu malaltia: “M'agrada dir el teu nom i escriure'l.”

Sísif

Jordi Soler

